

צחי אברמוב

שלושה שירים

אמות, אפרד

אמות, אפרד מגופי בטפיקה
ועם רדת הערב אהיה כבר שקוף
מפדי להצטער, צלול מפדי להשתוקק.
נדיף מפדי להשתהות.
ההזכרות והגעגוע יראו מגחכים
אם גם לא חסרי חן.

אחר כך אמשיך
(ללמד, משמע לרחות
את ההתהוות ככל האפשר).
אצבר ידיעות חשובות
להשפין שלהן לפני המות.
או לפחות לפוגג מרירות מתודעות מחמצות במיחד.
בהפסקות, אעקם את הזמן.
אחצה מרחבים כמו נוד רעב.
אקפץ באינסוף. הסופר-פוזיציה של האשר
כל הזמן.
אשקד על מהותי התדשה
בלי להתעייף כלל

פִּיאֶסְקוֹ

היא ישבה מעלי בלכסון מטריד.
סורגי הקירות נבעו מבעד לסיד.

זויות הרהיטים הבהיקו, חדות ועניניות
 ובצדקת הפלון כל חפץ זמם עזינות.
 אפלו הלילה התיצב
 בין חרקי התריסים כצלף מימן.
 הבנתי שעלי להתקדם בזחילה (השטיח נעשה
 בוצי ודביק) לא הספקתי להעריך לתפניות נוספות.
 האהיל נשר כמו ירח רקוב.
 הלילה החל להסריח מרב המתנה.
 לא היה לי סבוי להגיע אליה בלי שטה.
 הרמתי את הראש מעל לשטיח ושמעתי
 רעש קריצה מחריד: ראשי נעקר
 אבל עוד יכלתי לאהב.
 היא לחשה: "אתה רק שותת
 ואין לך שטה".

אטוליות

ביום שהוא נגלה האור בפניך
 ופסקת שערך אמרה התכונות,
 אבל המצח נותר בהול ומלא חשדות
 כשטח מפרז שנחצה פתאום.
 העינים נכלאו למבוי סתום
 בכל פעם שהיה המבט על סף הכרזה.
 ומעבר לפנים השתררה מבוכה.
 אברים שונים התאגדו, שבטים נוודים
 הדוהרים על פני הגוף. הסכמים הפרו
 בלחץ תנועת ההגירה אל האור
 משום שהרעות לא היתה טובה. למרות
 זאת, נשמרה אהנה מסיגת
 שהשתתה על הצורך בעקביות.
 אבל גופך החשיך מבעד לכונות.